

L' Hora del compte

Drama en 3 actes

Personatges: El polític i pensador retirat (50 anys) = Edward -
 El seu secretari 26 anys = Rosend -
 L'amiga del polític 48 anys = Irene -
 El doctor 55 anys (confident) Ramon -
 La minyona 30 - = Lúcia -
 La noia 20 - = Laura -
 El seu germà 22 - = Felip -

1er acte - La noia es presenta a casa del polític per demanar-li protecció. És la filla d'un gran amic seu. Ella i el seu germà han viuat durant tota la guerra a fora del país i en tornar s'aten que l'horror que ha mort i afeblit pel ocupants. Vol que l'amica li expliqui tot el que va passar. Envia el polític, que se sent captivat per la precia d'ella i li demana que es quedi a viure amb ell - la vídua mora aïnat. El secretari també - Gelosia de la vella amiga

2^{on} acte - La noia està a punt d'accedir a l'amor del polític; el secretari no gosa interposar-hi. Esforços inútils de l'amiga per retindre l'home madur en el seu enlluernament. Es presenta el germà, que vol veure el polític. Ell ha esbrinat tot el seu compte de la mort del pare i en vol demanar comptes al polític. Ell confessa: sí, fou ell qui va originar, per un descurament, la mort del pare de tots dos. El germà l'amenaça -

9er acte - l'encreu entre el polític i el germà de la noia següent.
El intent de justificar-se però el noi no l'accepta. Amenaces
amb denunciar-lo i rebrotar, amb contrarietat de la noia,
ja que ho endevinat quina és l'afeció que blagja l'home
madur a la seva germana - Interroga l'amiga, que instantà-
niament a fa l'afeció del noi. Però aquest, en realitat, només vol
fer un xantatge amb el polític, i veu clar. Arriba la noia
amb el curat, que li ho confessa d'un amor. Però ella se
decideix, ningú per aconseguir, fins per oporir-se, a correspondre a la
demanda de matrimoni del polític. Aquest però, mig desgrat mig per
força (amiga) li explica la veritat del germà i li explica sempre
ex la mort del pare. La noia el rebutja. Ell ho aconsegueix de
justificar-se - El curat tanmateix l'abandona (darrera d'uns anys)
Només queda el doctor i la vella amiga.

- 1er acte - Escena 1^a - Eduard - Laura
✓ 2^a - Laura - Eduard
✓ 3^a - Laura - Eduard - ~~curat~~ Rosend
✓ 4^a - ~~Eduard~~ Rosend - Laura - Doctor
✓ 5^a - Rosend - Laura - Eduard - Irene
✓ 6^a - Eduard - Irene
✓ 7^a - Eduard - Irene - Laura
✓ 8^a - Eduard - Doctor

- 2^{on} acte - Escena 1^a - Eduard - Laura
✓ 2^a - Eduard - Laura - Rosend
✓ 3^a - Rosend - Irene
✓ 4^a - Irene - Laura - Rosend - Eduard
✓ 5^a - Irene - Eduard
✓ 6^a - Eduard - Felip

- 3^v acte -
Exeunt 1 ^o	Edmond - Felip
- 2 ^o	Edmond - Felip - Irene
- 3 ^o	Edmond - Irene - Felip - Doctor
- 4 ^o	Felip - Doctor
- 5 ^o	Rosmond - Laure
- 6 ^o	Laure - Irene
- 7 ^o	Laure - Irene - Edmond
- 8 ^o	Laure - Edmond
- 9 ^o	Laure - Edmond - Rosmond
- 10 ^o	Edmond - Doctor - Irene
-

L ' H O R A D E L S C O M P T E S

=====

Drama en tres actes.

P E R S O N A T G E S :

EDUARD , 50 anys, polític i escriptor

ROSSEND, 26 anys, secretari d'Eduard.

IRENE, 46 anys, amiga d'Eduard.

RAMON, 55 anys, metge i amic íntim d'Eduard.

LAURA, 20 anys.

FELIP, 22 anys, germà de Laura.

LAIETA, 30 anys, serventa.

L'acció en un país d'Europa. Epoca actual.

Escena Primera.

EDUARD I ROSSEND.

L'escena representa la sala de rebre i despatx de la vil.la on resideix, a certa distància d'una ciutat important, EDUARD. Un costat de la sala, el de la dreta, està dedicat enterament a despatx i llibreria, i les parets estan cobertes de prestatges atapeïts de llibres i revistes. Hi ha també un parell de pintures: una és una tela antiga d'assumpte indeterminat; l'altra és un retrat d'Eduard. Al centre d'aquest angle, i fent front a la boca de l'escenari, hi ha la taula de treball de l'amo de la casa, amb una butaca al darrera, on seua Eduard, i un parell de cadires de braços al davant. L'altra meitat de l'escenari és més amable, s'obra, per la banda esquerra, a l'exterior, amb una gran vidriera que dona al jardí. Hi ha un "tresillo", una taula rodona amb un gerro de flors i un estoig de cigarretes i cendrer. En els llocs que deixa de perret la finestra i una porta que dona al fons, i per on entraran i sortiran tots els personatges, hi haurà un parell de pintures de flors, un cornucòpia i una calaixereta d'estil. Un llum de peu, que s'equilibra amb el que hi ha al damunt de la taula de treball d'Eduard. En aixecarse el teló, Eduard està assegut al darrera de la seva taula i, al davant

Satinado Blanco B
65 x 90 — 18 Kg.
45 x 65 — 9 ,

seu, assegut a una de les butaques, amb una carpeta de papers a la mà, el seu secretari ROSSEND, que va prenent notes amb un llapis.

ROSSEND.- Així, ¿què els contestem, a aquests del Comitè?

EDUARD.- Que no sento molt, però que m'he retirat totalment de la política i per tant em serà impossible de visitar-los i més encara de fer-los cap discurs. S'han acabat els discursos!

ROSSEND.- Cregui que la carta està escrita en uns termes molt aialagadors i que se'ls veu molt il.lusionats amb ~~tenir~~ la seva visita.

EDUARD.- S'han acabat les visites, i els àpats oficials, i tota la faranga lla! Posi'ls-ho en termes de cortesia i d'excusa, com vostè vulgui, ja ~~em~~ sap prou, però que es vegi ben clar que refuso.

ROSSEND.- Però en aquell poble hi havia un nucli que es veu que eren els seus admiradors més fidels... ¿Vol dir que no convindria de fer-los contents, sense comprometre's a res més?

EDUARD.- No. Després d'aquest poble en vindria un altre, i tampoc podria negar-m'hi. No se n'oblidi, Rossend: jo ja no sóc un home polític. M'he retirat totalment d'aquesta mena de lluites. Em sap greu per vostè, si té alguna ambició d'influir en el govern del seu país. No, no protesti: és molt natural que sigui així. ¿Un home jove, intel.ligent i desitjós de triomfar no tindria aquesta ambició? Però amb mi, al meu costat, no en sortirà pas. Jo sóc un ex. Res més que un ex. Ex-diputat, ex-ministre, ex-president, ex-orador, ex... tot el que vulgui. Ex! Ecs!

ROSSEND.- Vostè sap de sobres que l'admiro prou per a canviar totes les possibilitats que ara deia per la satisfacció d'ajudar-lo... I aquesta renúncia seva a tota influència política, ara que sembla va arribada l'hora de recollir el fruit de tants sacrificis, el fa més digne d'admiració encara.

EDUARD.- Deixi-ho córrer, cregui'm, estimat Rossend. Si coneguéssim com jo, per dintre, la cuina política, no tindria ganes de tornar a tastar-ne els plats. No és cap sacrifici: és simple egoisme. Vagi, vagi a ~~dir~~ escriure a aquesta bona gent del Comitè, que amb mi ja no poden comptar per a convèncer els seus conciutadans. ¿Què, no hi ha cap més carta per contestar?

ROSSEND.- Sí. L'editor escriu que convindria posar un index de noms prou al final de les memòries que li publica. Pregunta si li semblaria bé i si vol encarregar-se'n vostè mateix... Naturalment, ho podria fer jo. Es una feina pesada per a un autor, però que no

Satinado Bianco B
65 x 90 — 16 Kg.
45 x 65 — 8 ,

res de personal, em sembla.

EDUARD.- Té raó. Gràcies, faci-ho vostè mateix i ensenyi-m'ho quan ho hagi enllestit...¿Com té aquell article per a la revista?

ROSSEND.- Estic acabant de passar-lo a màquina. Aquesta tarda l'hi portaré perquè el repassi. (Treu una altra carta de la carpeta) Aquí hi ha una altra carta que no he acabat d'entendre. Deu ésser una cosa personal... (Va per donar-l'hi)

Escena Segona

EDUARD, ROSSEND i LAIETA

LAIETA (després de trucar a la porta, entra a l'escenari per la porta del fons.) Senyor, hi ha una senyoreta que vol veure'l. Diu que és molt urgent.

EDUARD.- Una senyoreta? No li ha dit com es deia?

LAIETA.- M'ha dit que vostè no la coneix, però que el seu pare era molt de vostè...

EDUARD.- (sospitant) Una altra que deu venir a pidolar... ¿Què demanarà, aquesta? Recomanacions, influència o diners? Si només ~~es~~ diners,

ROSSEND.- ¿Vol que la rebi jo mateix? (deixa la carta que encara té a les mans damunt la taula i Eduard la col·loca sense fixar-s'hi gaire al damunt d'un plec de papers que té a la dreta.)

EDUARD.- No, perquè si és de l'espècie de les tossudes, no s'acontentarà a veure el secretari i exigirà veure'm a mi. Val més que ens la truquem de sobre de seguida. (A LAIETA) Faci-la entrar.

LAIETA.- Molt bé diu, senyor. (Surt pel fons.)

(ROSSEND ha arreplegat els seus papers i fa gest d'anar-se'n)

EDUARD.- No se'n vagi, faci'm el favor. Així en sortirem més aviat.

Escena Tercera.

EDUARD, ROSSEND i LAURA

LAURA (des de la porta, tímidament.) ¿Es pot passar? (Va endolada i vestida molt senzillament. La seva joventut encara està accentuada per la manca de maquillatge i per la poca coqueteria en el vestir.)

Satinado Blanco B
64 x 88 — 14 Kg.
44 x 64 — 7 „

EDUARD.- (mig aixecant-se del seu seient) Entri, senyoreta.

LAURA (avança fins a ~~seu~~ estar davant d'Eduard.) Perdoni'm si vint a destorbar-lo. Vostès estaven treballant...

EDUARD.- (Fent un gest que no afirma ni nega.) Vostè dirà, senyoreta, en què puc servir-la. Segui, faci'm el favor. (Li assenyala la butaca de l'altre costat de la que ocupa ROSSEND.)

LAURA. (asseient-se, i sempre amb timidesa.) Sóc Laura Durand.

EDUARD.- Com diu?

LAURA.- Sí. Laura Durand, la filla de Francesc Durand, el seu amic.

EDUARD. (aixecant-se, impressionat) La filla de Durand! Jo la creia...

LAURA. - Morta, oi? No. Però vam estar tants anys incomunicats, sense saber com escriure al nostre pare... I després, quan ell ja era mort, de què servia? No sap com m'ha torturat, tot aquest temps, de pensar que no va poder tenir ni la satisfacció de saber que nosaltres estàvem en seguretat...

EDUARD.- (ha passat al davant de la taula i dona la mà a la noia) Senyoreta, el seu pare havia estat molt amic meu. Pot disposar de mi en allò que pugui servir-la.

ROSEND.- (admiratiu) La filla de Francesc Durand! De l'home que fou afusellat per l'enemic!

LAURA (amaga la cara entre les mans) No m'ho recordin! Encara em semblava viure tot el dolor que vaig sentir quan m'ho van dir! "El vostre pare és un heroi, un màrtir!" van anunciar-me. Però jo em quedava sola, i no tenia ni el consol de saber on estava enterrat per anar un dia a dur-li ilors! Mai com aquell dia no em vaig sentir tan abandonada, tan forastera en un país estrany!

(plora)
EDUARD. (li dona uns suaus copets a l'espatlla, mentre fa un gest a ROSSEND) Calmi's, Laura, filla meva. Ara ja torna a estar a la seva pàtria, entre amics, (amb un lleu esforç) entre amics del seu pare.

ROSEND. (aixecant-se) Si m'ho permet, aniré a fer aquelles cartes. Ja em cridarà quan vulgui seguir treballant. (A LAURA.) Senyoreta, cregui en la meva profunda simpatia. He admirat tant el seu pare! (LAURA aixeca els ulls i el mira, sense dir res. Ell fa una inclinació i es retira per la porta del fons, amb els seu

Satinado Blanco Z
77 x 110 — 22 Kg.
55 x 77 — 11 »

papers a la mà.)

Escena Quarta.

EDUARD i LAURA

LAURA (a EDUARD, que encara està dret al seu davant.) Quan he arribat a la ciutat, he sentit més que mai la buidor en què em trobava, l'angoixa d'aquella mort terrible del pare... I m'ha semblat que ningú millor que vostè, que n'havia estat l'amic de sempre, el company de les hores de lluita i de triomf, podria parlar-me d'ell... (Transició) Vostè no em coneix, és clar... Potser m'ha via vist alguna vegada, abans que es morís la mamà... Jo era tan petita, aleshores... Vaig anar a un pensionat, i fou allà on va atrapar-me la tragèdia. La meva terra envaïda, el meu pare igual que si fos presoner, com tots els altres... I jo sola, allà del... Només tenia Felip, però ell em feia tan poca companyia...

EDUARD.- Felip? Qui és Felip? (S'ha assegut a la butaca del davant.)

LAURA.- El meu germà. No se'n recorda, tampoc? Sí, és clar: fa tant de temps! Però jo sí que em recordava de vostè. (El mira) Sí, els ulls plens de claror, i el front obert, i la bondat que traspa de tots els seus gests... I quan vaig saber la mort del meu pare vaig pensar que vostè ja la venjaria, i que si algú podia continuar la seva obra i dur-la a terme, era vostè... (Ho ha dit en to molt emotiu, excitant-se poc a poc.)

EDUARD.- Calmifés, filla meva, li ho prego. ¿I com ha vingut? Sola?

LAURA.- Sola. O gairebé. En Felip m'ha deixat de seguida. Ell ha volgut anar per les seves... Tenia uns amics a la capital. Però jo, abra de mi, no sé què fer... I una altra vegada he pensat en vostè. ¿A qui m'havia d'adreçar, doncs? Ara que la meva terra ja ha estat alliberada dels enemics que l'ocupaven, ara que la causa per la qual va morir el meu pare ha triomfat, bé dec tenir un lloc per treballar, per viure... No demano res més... ¿No m'ajudarà vostè a obtenir-ho?

EDUARD.- Es clar que l'ajudaré, és clar!

LAURA.- Vostè no em coneix. Miri (obre el moneder i li allarga uns papers.) Aquí té els meus documents: el passaport, les darreres cartes del ~~monopere~~ papà - ja són velles, pobres, però és tot allò que em queda d'ell. Això, i l'orgull d'ésser la filla d'un home que va morir perquè la seva terra visqués.

Satinado Blanco Z
70 x 100 — 20 Kg.
50 x 70 — 10 ,

EDUARD.- (que ha pres els papers i se'ls mira, trasbalsat).-Sí, prou conec la lletra: enèrgica, grossa... Però ¿com pot ser que no hagin trobat res? No tenien parents, una casa...?

LAURA.- No ho sé... No recordo cap persona a qui adreçar-me. Potser uns cosins, però ni em recordo com es diuen. I em pensava que teníem una casa, però hi he anat i hi havia una gent que no coneixia. M'han dit que eren refugiats del Nord, que ells no sabien res de res. Ja li he dit que he pensat en vostè de seguida... No pot ser que ens hàgim quedat sense res... He preguntat la seva adreça, i no la sabien... Però a l'últim l'he trobat. Oi que m'ajudarà, vostè? Li ho demano

EDUARD.- Es clar que sí! En tot el que jo pugui... El seu pare tenia uns béns, unes propietats, que no pot haver perdut... Em posaré de seguida en campanya per a obtenir que li ho tornin... El seu germà diu que no és ací?

LAURA.- No; ell no volia tancar-se en una província; volia anar a la capital. M'ha dit que si se'n sortia, ja m'escriuria a Llista de Correus. Que jo també li'escrivís si tenia sort. Som orfes i ens hem d'espavilar, m'ha dit. Espavilar-se! Si em trobo que no tinc res i que estic completament sola!

EDUARD. (aixecant-se) No, no està sola! (Li dona la mà) Laura, ja li he dit: l'ajudaré i faré tot el que calgui per que recuperi les propietats dels seus pares. Li ho prometo! Per la memòria ~~deixenxapare~~ de Francesc Duran!

LAURA. (aixecant-se i besant-li la mà) Gràcies, gràcies! Ja sabia que no em deixaria abandonada! Vostè és un home generós!

EDUARD. (apartant la mà, i amoixant-li els cabells.) No, Laura. Només sóc un home. (Transició) I ara què pensa fer?

LAURA.- Me n'aniré a un hotel... Si vostè me'n recomana un... Jo ja li telefonaré, o vostè em fa avisar quan em necessiti...

EDUARD.- No sigui criatura! On anirà, sola i sense diners? Val més que es quedi ací. La casa és gran, i per uns quants dies, ja ens podrem arreglar... Així podrà ajudar-me en les meves gestions...

LAURA.- Moltes gràcies! Vostè és molt generós... Però no sé si puc acceptar. Prou malsdecap li donaré amb totes aquestes gestions que vol fer.

EDUARD. - No parli de malsdecap, lindic. Vostè, tota sola, tindria molta feina a sortir-se'n. Per mi, serà facilíssim.

64 X 88 de 20 kg. resina 44 X 61 de 10 kg. resina 3.3 grms.

~~El drama~~
~~El drama~~

L'Hora del compte

El dia del judici

<u>Eduald</u> El polític (retirat)	<u>Jaume</u>	<u>Ramon</u>
Ca noia - <u>Laura</u>	La noia - El secretari	
El bon germà <u>Felip</u>	L'amiga - El doctor	
	<u>René</u> - <u>Ramon</u>	